

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: Рев-169/05
Бања Лука, 23.1.2007. године**

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Биљане Томић, као предсједника вијећа, Петра Бајића и Дарка Осмића, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца Д. Ч. из Д., Ул. К. П. I К. бр. 4/28, кога заступа Д. Т, адвокат из Д., против тужене Р. С., Министарства унутрашњих послова, Центар јавне безбједности Д., које заступа Републичко јавно правобранилаштво, Сједиште замјеника у Д., ради поништења рјешења о престанку радног односа и др., одлучујући о ревизији тужиоца против пресуде Окружног суда у Д., Гж-113/04 од 17.01.2005. године, на сједници одржаној 23.1.2007. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Д., Рс-17/02 од 13.01.2004. године, одбијен је тужбени захтјев тужиоца да се пониште – рјешење тужене 12-03/1-125-109/00 и 12-03/1-125-46/01 оба од 29.10.2001. године и рјешења 05/2-125-46/00 од 24.01.2000. године донесеног од другостепене Дисциплинске комисије тужене којим је одбијен приговор тужиоца и потврђено првостепено рјешење Дисциплинске комисије тужене о престанку радног односа, као и са захтјевом да се тужена обавезе да га врати у радни однос и да му успостави сва права из радног односа и да му на име накнаде штете за неостварене плате исплати 6.147,47 КМ. Одлучено је да тужилац накнади туженој трошкове спора у износу од 200,00 КМ.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Д., Гж-113/04 од 17.01.2005. године жалба тужиоца је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Тужилац ревизијом побија другостепену пресуду због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права са приједлогом да се обје нижестепене пресуде преиначе и удовољи тужбеном захтјеву.

Одговор на ревизију није поднесен.

Ревизија није основана.

У тужби тужилац захтјевом тражи да се поништи рјешење првостепене дисциплинске комисије тужене број 12-03/1-125-109/00 и број 12-03/1-125-46/00 од 29.10.2001. године којим му је престао радни однос код тужене и рјешење другостепене Дисциплинске комисије тужене број 05/2-125-46/00 од 24.01.2002. године којим је одбијен приговор против наведеног рјешења о престанку радног односа као и захтјев да га тужена врати на рад на радно мјесто на којем је радио до престанка рада код тужене уз успоставу свих права из радног односа и исплати му накнаду штете на име неисплаћених плата у укупном износу од 6.147,47 КМ.

Према чињеничном утврђењу нижестепених судова, тужиоцу је првостепеним рјешењем Дисциплинске комисије Центра јавне безбједности у Д. број 12-03/1-125-109/00 и број 12-03/1-125-46/01 од 29.10.2001. године изречена дисциплинска мјера престанка радног односа због тежих повреда радних обавеза и дужности које су почињене тако што је дана 04.12.2000. године око 20,30 часова у Ресторану "Оморика" дрским понашањем и вријеђањем Ђ. С. и М., власника наведеног ресторана, и што је дана 25.03.2001. године у времену од 07,00 до 15,00 часова радећи на обезбјеђењу објекта "Дома полиције" у Д., дошао у вербални сукоб са П. Р. кога је приморао да сједне у његово возило гдје му је задао више удараца по разним дијеловима тијела, да би након тога самовољно напустио радно мјесто обезбјеђења објекта, чиме да је починио теже повреде радних обавеза и дужности из члана 64. став 2. и 15 Закона о унутрашњим пословима Р. С. и члана 4. тачка

2. и 15. Правилника о дисциплинској и материјалној одговорности радника МУП-а РС. Рјешењем другостепене Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова РС број 05/2-125-46/00 од 24.01.2002. године, одбијен је тужиочев приговор као неоснован и потврђено првостепено рјешење. Даље је утврђено, да је тужилац пресудом Основног суда у Д. број К-166/01 од 11.02.2002. године оглашен кривим за догађај од 25.03.2001. године према оштећеном П. Р., а због кривичног дјела из члана 134. став 1. Кривичног закона Р. С. и осуђен на новчану казну у износу од 700,00 КМ. Налазећи да је дисциплински поступак против тужиоца проведен у складу са одредбама Закона о унутрашњим пословима „Сл. гласник РС“ бр. 21/98, 18/99, 25/02 и 43/02, у даљем тексту: ЗУП) и Правилника о дисциплинској и материјалној одговорности радника Министарства унутрашњих послова Р. С., нижестепени судови су судили тако што су одбили тужбени захтјев тужиоца.

Тужилац у ревизији понавља наводе које је истицао током поступка код првостепеног суда као и у жалби против првостепене пресуде, да су побијана рјешења о престанку радног односа незаконита, јер не садрже, мјесто, вријеме и начин учињених повреда радних обавеза и дужности, нити се из побијаних рјешења види да ли је тужилац те повреде учинио са умишљајем или из нехата.

Из садржине рјешења првостепене Дисциплинске комисије тужене произилази "да је тужилац као радник тужене 25.03.2001. године радећи на обезбјеђењу објекта Дом полиције у Д. дошао у вербални сукоб са П. Р. којег је приморао да сједне у његово возило у којем му је задао више удараца по разним дијеловима тијела да би након тога око 11,00 часова самовољно напустио радно мјесто обезбјеђења објекта". У том рјешењу даље се наводи "да је Дисциплинска комисија уведеном дисциплинском поступку, на основу материјалних доказа, дјелимичног признања окривљеног утврдила наведено чињенично стање, из којег произилази да је тужилац као оптужени учинио повреде које му се стављају на терет".

Из садржине рјешења другостепене Дисциплинске комисије тужене, којим је одбијен приговор тужиоца против рјешења првостепене дисциплинске Комисије у наведеном дијелу (за повреде радних обавеза и дужности од 25.03.2001. године), произилази да је тужилац као окривљени извршио повреде радних обавеза и дужности – напуштање радног мјеста, обезбјеђења објекта Дома полиције у Д. и тјелесно повриједио грађанина П. Р., а што да је утврђено на основу изјаве оштећеног П. Р. као и љекарског увјерења које му је издато од Дома здравља у М. 26.03.2001. године, те изјаве шефа смјене у Станици јавне безбједности у Д. П. Ј. и дјелимичног признања тужиоца пред првостепеном Дисциплинском комисијом, те да из ових чињеница и околности, другостепена Дисциплинска комисија тужене закључује "да је тужилац крив за обе повреде радних обавеза и дужности – напуштање чувања наведеног објекта прије истека смјене и за nanoшење тјелесних повреда П. Р., које су, свака од њих теже повреде радних обавеза и дужности из одредби члана 64. став 1. тачка 2. и 15. ЗУП, при чему је за одлуку о изреченој дисциплинској мјери тужиоцу узето у обзир и да је рјешењем Дисциплинске комисије Станице јавне безбједности у Д. од 16.02.2000. године дисциплински кажњен због теже повреде радних обавеза и дужности.

Овакав закључак Дисциплинских комисија тужене је и по оцјени овог суда правилан.

Самовољно напуштање радног мјеста или задатка као и nanoшење тјелесних повреда грађанима су, свака од њих, тежа повреда радних обавеза и дужности, које су као такве прописане у члану 64. став 1. тачка 2. и 15. ЗУП-а, које је тужилац учинио намјерно, што у кривично-правном смислу одговара умишљају, па стога су супротно тврдњама ревизије тужиоца дисциплински органи тужене правилно закључили да је тужилац крив за извршење наведених тежих повреда радних обавеза и дужности.

Правилно се у ревизији тужиоца указује да је другостепена Дисциплинска комисија одлучујући о приговору тужиоца против рјешења о престанку радног односа у образложењу тог рјешења (страна 2. став 1.) навела "да се због наступања застарјелости (чл. 30. Правилника) за вођење дисциплинског поступка за повреду радне дужности од 04.12.2000. године рјешење у овом дијелу укида", умјесто да се то наведе у диспозитиву тог рјешења у којем је наведено "да се одбија приговор тужиоца против рјешења првостепене дисциплинске Комисије и то рјешење потврђује".

Међутим, овај недостатак другостепеног рјешења не чини незаконитим првостепено рјешење у односу на теже повреде радних обавеза и дужности учињених од тужиоца 25.03.2001. године, за које повреде је приговор тужиоца одбијен и првостепено рјешење о престанку радног односа потврђено, о чијој законитости се одлучује у овом спору, а не о законитости првостепеног

рјешења у односу на теже повреде радних обавеза и дужности учињене од тужиоца 04.12.2000. године.

Приговор ревизије тужиоца да је за утврђивање његове одговорности за теже повреде радних обавеза и дужности наступила застара вођења дисциплинског поступка, није основан.

Према одредби члана 36. став 2. Правилника о дисциплинској и материјалној одговорности радника унутрашњих послова Р. С. број К/IV-125-5922 од 19.10.1998. године, са измјенама број 01/1-2-12-6287 од 23.09.1999. године, прописано је да поступак за утврђивање одговорности радника због теже повреде радних обавеза и дужности се не може покренути и водити по истеку рока од годину дана од дана учињене повреде, односно од сазнања за повреду и учиниоца.

У овом случају теже повреде радних обавеза и дужности које су тужиоцу стављене на терет учињене су 25.03.2001. године, а дисциплински поступак против њега је довршен доношењем другостепеног рјешења Дисциплинске комисије тужене од 24.01.2002. године, до када није протекло рок дужи од годину дана.

Остали ревизиони наводи нису од утицаја на законитост и правилност другостепене пресуде.

Из реченог произилази неоснованост приговора ревизије да су нижестепени судови у доношењу пресуда учинили повреде одредаба парничног поступка и да су погрешно примјенили материјално право.

Зато је ревизију тужиоца ваљало одбити као неосновану и примјеном одредби члана 248. Закона о парничном поступку "Службени гласник" РС 58/03 до 74/05), одлучено је као у изреци.

Предсједник вијећа
Биљана Томић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић